

Keppihevostelua ja viivevideointia iPadilla

– kokemuksia kymmenen vuoden ajalta

Teksti: Joel Nissinen

Joensuun normaalikoulussa opinto-ohjaajan tunnilla kirjoitettiin aine otsikolla ”minä 30-vuotiaana”. Vuosi oli 1997 ja olin 14-vuotias ja kirjoitin näin: ”Asun pääkaupunkiseudulla ja toimin liikunnanopettajana. Minulla on vaimo, kaksi lasta sekä koira. Ajan farmariautoa ja asumme omakotitalossa”. Tuo ennustus on käynyt hyvin toteen omakotitaloa sekä koiraa lukuun ottamatta ja nyt lähemmäs 40-vuotiaana lapsia on kolme.

Aamuisin isän kanssa tennistä, päivällä kavereiden kanssa pihalla sählyä ja keihäänheittoa, iltaisin omat futistreinit, siinä oli lapsuuden kesieni päivärytmi. Lukioikäisenä nukkuminen alkoi voittamaan tenniksen peluun isän kanssa. Liikunta on aina ollut isosa osassa elämäni niin koulussa kuin vapaa-ajallakin. Olen pihapelin kasvatti. Ala-asteella minulla oli liikunnallinen luokanopettaja ja yläasteella todella mukavat sekä ammattitaitoiset liikunnanopettajat. Minussa on opettajana ja kasvattajana todella paljon samaa kuin tuolloin oli Sepossa, Paavossa ja Pekassa.

Liikunnan riemua!

Halusin päästä opiskelemaan Jyväskylään ja se ei ollutkaan niin helppoa aktiiviselle nuorelle miehelle, jota lukuhommat eivät juuri kiinnostaneet. Olin päättänyt kahden epäonnisen pääsykoekerran jälkeen, että kolmas kerta on viimeinen kerta. Pääsin kuin pääsinkin rimaa hipoen ”musiikkikokeella sisään”. Musikaalisen taustani ansiosta sain täydet kuusi pistettä musiikkikokeesta ja pääsin liikunnalle kahden pisteen turvin.

Valmistuttuani siirryin suoraan työelämään täynnä intoa ja ideoita. Vuosi oli 2010 ja huomasin olevani välitilassa – tekisi mieli keksiä uutta ajan hengen

mukaisesti, mutta välineitä ja infrastruktuuria ei ole. Aloitin rohkeasti kokeilemaan kaikenlaista ja imin ideoita Twitterin kautta Yhdysvalloista, jossa oltiin jo askel edellä. Koulumme rehtori Liisa antoi vapaat kädet toteuttaa itseäni ja auttoi hankinnoissa. Pikkuhiljaa alkoi olemaan ideoita ja materiaalia, mutta ei oikein ollut paikkaa missä jakaa niitä. Päätin perustaa tähän tarkoitukseen sopivan foorumin. Syntyi ”Jotain todella uutta liikunnanopetuksessa” -ryhmä Facebookiin.

Opettajuuden boottaus joka 10. vuosi?

On ollut ilo seurata, kuinka liikunnan opettajat auttavat toisiaan Facebook-ryhmässä. Ylläpitämisen ohella olen löytänyt sieltä itselleni paljon uutta sisältöä tunneilleni. ”Pelaamalla oppii” ideologia on se kaikista tärkein minulle, mitä tulee erilaisiin peleihin. Tykkään laittaa pelit käyntiin mahdollisimman nopeasti ja keskeyttän peliä sitten, kun tulee lisää opastettavaa ja ohjattavaa. Tämä on mielestäni toiminut hyvin, vaikkei tekniikkaharjoitteisakaan mitään väärää ole.

Mukavaa vaihtelua työhöni toi se, kun pakolliset liikunnat aloitettiin pitämään kaksi vuotta sitten omien luokkien kesken, eli tunnetummin ns. sekaryhmissä. Pääsin haastamaan itseäni opettajana sekä kasvattajana ja koin sekaryhmät positiivisena haasteena itselleni. Tällainen ”boottaus” voisikin tehdä hyvää joka 10. vuosi. On ollut upeaa tutustua entistä monipuolisempaan oppilasaineeseen sekä erilaisiin nuoriin. Ja on meillä ollut hauskaakin keppihevostellessa ja välinevoimistelua harjoitellessa.

Tulevaisuuden liikunnanopetus?

Olen käyttänyt teknologiaa liikunnanopetuksen tukena yli 10 vuotta, mutta pohdin missä raja kulkee. Mielestäni raja on siinä, että teknologiaa ei tuputeta liikaa ja oppilaille sen tulee aina olla mielekästä vaihtelua. Teknologian käytön tulisi olla

Bravuurini liikunnanopetuksessa: iPad, friiba ja keppi. Frisbeegolfin hävitessä voi iPadin heittää koriin :)

rutiininomaista ja yksinkertaista. Olen säättänyt paljon kaikenlaista ja itseni lisäksi myös oppilaat inhoavat säättämistä. Siitä olen ottanut opikseni ja pyrin tuomaan vain varmoja ja helppoja uusia juttuja liikunnanopetuksen tueksi. Tutut ja turvalliset jutut, kuten tulostaulu, viivevideointi, ryhmäakrobatiakuvat, tanssisarjat, GPS-suunnistus ja Seppo-suunnistus, toimivat onneksi jo rutiinilla ja ilman säätöä.

Mitä odotan tulevaisuudelta? Voiko teknologia tuoda vielä lisäarvoa liikunnanopetukseen? Sitä on vaikea ennustaa enkä osaa sanoa tarvitaanko tällaista lisäarvoa enää enempää. Vuoden 2016 Educa-messuilla arvioin, että lisätyn todellisuuden älylasit voisivat olla seuraava iso juttu, mutta ainakaan vielä tekniikka ei ole kehittynyt siihen suuntaan. Enkä ole yhtään varma, olisiko hiihtäminen mukavampaa älylasien kanssa. Joidenkin nuorten mielestä voisi olla ja miksei sitäkin voisi kokeilla, jos se lisäisi etenkin vähän liikuvien nuorten fyysistä aktiivisuutta.

Hyvää loppuvuotta kaikille ja muistetaan auttaa toisiamme, satoi tai paistoi!

Kirjoittaja on lohjalainen, Nummen yhteiskoulun liikunnanopettaja Joel Nissinen.